

Man kan undra varför Mona Sahlin spiller så mycket politiskt krut på frågan om kvinnlig representation i bolagsstyrelserna. Faktum är ju att ledamöter i en bolagsstyrelse inte sitter på den reella makten. Den finns hos bolagsledningen, verkställande direktören och hos bolagets ägare.

Ett tecken på Sahlins felprioritering är att de norska bolagsledningarna har förblivit manligt dominerade i de bolag som omfattas av den norska kvoteringslagen som infördes 2006. Medan det kom in fler kvinnor i de "fria" bolagens verkställande ledning, som vd, vice vd, finanschef och liknande. Vilken slutsats drar kvoteringsivrarna av det?

För att kunna uppfylla kvotkravet på 40-procent kvinnlig representation (och slippa gå i tvångslikvidation) har de norska bolagen varit tvungna att gå utanför landets gränser. Särskilt duktiga har det varit på att rekrytera svenska kvinnor. Så duktiga att den svenska marknaden mer eller mindre har dränerats på kompetenta kvinnor.

Så varför driver Mona Sahlin, Gudrun Schyman & Co kvoteringskravet så hårt? Tänk om det hänger ihop med att det främst är välutbildade medelklasskvinnor, inte sällan med borgerliga sympatier, som oftast kommer i fråga för inval i bolagsstyrelser? Där de sedan till vänsterledarnas förtjusning förvandlas till maktlösa nickedockor? Tanken är logisk, eftersom det handlar om kvinnor som vänstern normalt inte ömmar en sekund för.

Har förresten någon hört Sahlin eller andra jämställdhetsivrare på vänsterkanten kräva att Sverige ska ha 40 procent kvinnliga bolagsägare, direktörer eller företagsledare?

Nej. En sådan utvecklingen skulle nämligen förutsätta att Socialdemokraterna bejaktar att typiskt kvinnodominerade arbeten inom vård, skola, omsorg och städbranschen får utövas i konkurrens på den reguljära arbetsmarknaden, det vill säga i privat regi och av företag som tillåts att gå med rejäl vinst. Ja, på exakt samma vis som män i alla tider har haft det politiska etablissemangets fulla stöd att driva näringsverksamhet av allehanda slag.

Den enda kvarvarande orättvisan av rang mellan könen, om någon frågar mig, är de oförklarade löneskillnaderna. Så varför inte låta någon eller några ta reda på vilka omständigheter som ligger bakom dessa ännu oförklarade löneskillnader?

Tänk om problemet har sin grund i en så simpel sak som att kvinnor generellt sett är sämre på att löneförhandla än vad deras manliga kolleger är? I så fall finns det hopp om bättring. Vad som behövs är då bara att kvinnorna själva ser till att lära sig att förhandla bättre. Det behövs inte ens ny lagstiftning för att utjämna den könsorättvisan.

Under förra seklet etablerades för att inte säga cementerades, uppfattningen att rättvisa mellan könen bara kan uppnås genom ökad jämställdhet. Visst, det låter bra, men problemet är bara att den förhärskande jämställdhetspolitikens bärande affärsidé utgår från att kvinnor är och ska betraktas som offer. Offerstämplandet har sedan utvidgats till att omfatta även etniska minoriteter, homosexuella och andra hbt-personer.

Jag accepterar inte den världsbilden. I stället vill jag se en borgerlig jämställdhetspolitik utan socialistiska förtecken. Ökad rättvisa är fortfarande målet, men vägen dit är inte mer millimeterrättvisa mellan kvinnor och män utan ökad jämlikhet mellan alla medborgare. Det är inte politikens uppgift att sätta juridiska krokben för människor att exempelvis bilda familj. Att låta lagstiftaren bestämma hur föräldraförsäkringen ska delas mellan mammor och pappor är ingen frihetsreform, bara politisk klåfingrighet.

Borgerligt sinnade kvinnor och män måste sluta att trassla in sig i snåriga resonemang om könsmaktsordning och diverse diffusa maktstrukturer baserade på förlegade teorier om under- och överordning så fort löneskillnader, mansdominans i bolagsstyrelser eller föräldrars olika långa barnledigheter kommer på tal.

I jämställdhetsdebatten måste politiker på högerkanten lägga av med att låta som ekon av Gudrun Schyman, Nalin Pektul och Mona Sahlin. Efterapningen signalerar varken självförtroende eller trovärdighet. När borgerliga partiföreträdare kopierar vänsterns feministiska världsbild gör de sig av med möjligheten att staka ut egna lösningar på de små men dock oacceptabla orättvisor som alljämt finns kvar mellan könen.

Så låt oss kasta den socialistiska retoriken över bord även på jämställdhetsområdet. Till förmån för ett språkbruk och argumentation som tar sin självklara utgångspunkt i det humanistiska tänkandets störta landvinning, nämligen att människor är födda olika men ändå är lika inför lagen och lika mycket värda oavsett kön, etnisk bakgrund eller sexuell läggning. En sådan formulerad jämlikhetssträvan låter sig helt enkelt inte förenas med en jämställdhetspolitik som reducerar människor till offer.

Sedan utesluter inte jag att dagens ojämna uttag av föräldraförsäkringen kan plana ut när även kvinnor med låg- och medellöner märker att de faktiskt lönar sig mer för dem arbeta tack vare regeringens jobbskatteavdrag. Där kan vi tala om jämlikhetsreform!